

der i saa Henseende maatte kunne være til Hindring for ham. Skal han saa tillige føre Bevis for sit Forsald, saa vil man i en ganske overordentlig Grad komme til at gribe ind i Borgernes Frihed og Birken for deres almindelige Interesser. Jeg kan ikke skjønne, at man, hvor meget man end kan ønske at faa Forlig bragt i Stand imellem Parterne, kan være berettiget til et saadant Indgreb i en Mand's personlige Frihed, i hans Ret til at gjøre, hvad han finder for godt, som dette er. Jeg skal dertil sige, at det er mig ogsaa meget paafaldende fra de Herrers Side at møde den stærke Villie imod at lade møde ved Sagsførere. Jeg skal beklage, at den ærede Rigsbagmand for Viborg Amts Abo Balskræds (Kjær) ikke er til Stede, for med tilstrækkelig Kraft at kunne hævde, at en Mand kan i saa Henseende lade sig repræsentere paa den Maade, han i det Hele taget finder for godt. Det forekommer mig, at naar han vil, at han skal kunne lade sig slaa ihjel af Kvæksalvere, saa maa han ogsaa have Ret til at lade møde til Forligsprøve ved en Sagsfører. Jeg skal dertil yderligere sige for ikke at komme ind paa hele dette særlige Spørgsmaal, at det er min Overbevisning, at naar man først har den Tillid til en Mand, at man vil lægge Sagen den være stor eller lille, i hans Haand og i saa Henseende har henvendt sig til ham — man kan ikke lade ham møde med mindre man henvender sig til ham, og man kan jo lade være at henvende sig til ham — er det ganske urimeligt at antage, at man ikke ved Forligsmæglingen vilde følge den Mand's Instruction med Hensyn til, hvad han maatte anse for rigtig, og hvad han maatte fraraade. Og naar man som usaghyndig møder i Forligskommissionen med, hvad jeg vilde kalde, en Instrux fra sin Sagsfører, vil man endnu mindre end Sagsføreren være i Stand til at skjønne over, hvad der fremkommer fra anden Side, fordi man mangler tilstrækkelig Indsigt til at kunne bedømme Næstevidden af, hvad der i saa Henseende fremkommer. Der er en anden ganske bethelig Ulempe, som der efter min Mening er ved den nuværende Ordning, og det er den, som efter mit Skjøn § 3 gaar ud paa at afhjælpe. Det er det, at man ved at indfalde den Paagjældende til Forligsmægling, forinden man udtager Stævning imod ham, vilde i mangfoldige Tilfælde derved give ham en Advarsel, som han kunde benytte til at gjøre alle de Vanstigeligheder mod den lovlige og gyldige Forhøvelse af Stævningen, som kommer bagfter. Saavidt jeg skjønner, er Hovedbetydningen af § 3 den, at man under saadanne Forhold ikke er pligtig til at give det lovlige Varsel

til at møde mere end een Gang, og det kan i et ikke ganske ringe Antal Tilfælde være en meget praktisk og god Fremgangsmaade. Jeg skal iøvrigt hertil sige, at denne Regel ved andre Grunde allerede nu gjælder ved Sø- og Handelsretten, og at den benyttes der i meget stort Omfang for at undgaa Uleilighed og Tidsspilde, og jeg har ikke i sjerneste Maade mærket, at det skulde give Anledning til nogen som helst Vanstigelighed ved Sagens Blæggelse, at der i Forveien er udtaget Stævning, og Forholdene ere dog særlig uheldige der, idet man under den særegne Procesmaade, Sø- og Handelsretten har, er indskrænket til saa godt som umiddelbart efter Forligsmæglingen at give Tilsvaret i Sagen, hvis man ikke vil betragtes som om man var udebleven. — Jeg skal iøvrigt blot tillade mig ganske faa Bemærkninger med Hensyn til, hvad der er fremkommet. Der er blevet antet over, at § 2 særlig refererer sig til Kontinuationsspørgsmaal. Jeg skal dertil bemærke, at Kontinuationsspørgsmaal navnlig kun kunne benyttes til at inddrage andre, særlig ved Hovedspørgsmaalets Paabegyndelse ikke forsalbne Bøster under Sagen, og man kan ingenlunde vilkaarligt inddrage hvadsom helst under Kontinuationsspørgsmaalet. Men saa Meget synes klart, at naar en Sagsvolder ikke under Forligsprøven har villet indrømme det Mindre, som oprindeligt er blevet fordret, er det saa meget mindre naturligt at tænke sig, at han skulde ville indrømme det Mere, som er blevet fordret ved Kontinuationsspørgsmaalet. Hvis man vil gjøre Forligshypoteket gjældende overfor det Mere og det Mindre, vilde jeg snarest finde det rimeligt, om man vilde sige, at man ikke i Stævningen kan forlange Mindre end ved Forligsprøven, thi det var jo meget muligt, at Indstævnte, hvis han havde set, at man vilde nøies med Mindre, var gaaet ind paa Forliget. For saavidt det er blevet gjort gjældende med Hensyn til § 1, at Fogden ikke skulde være i Stand til at vide, til hvilken Tid dette Forlig bliver erigibelt, saa forekommer det mig, at dette Spørgsmaal klarer sig ganske simpelt. I alle de Tilfælde, hvor Fogden skjønner, at det ikke er indgaaet under de normale Forhold, og navnlig ikke ved den Forligskommission, hvor Sagen hørte hjemme, vil han ganske simpelt forlange af Udlægsøgeren, at han tilstrækkelig oplyser den Tid, paa hvilken den paagjældende ordinære Forligskommission vilde have kunnet give Forliget Erigibilitet. Betsstemmelsen indeholder altsaa en yderligere Forhindring for saadanne utilbørlige Forlig, som paa en eller anden